

LIBRIS

We know
books

VLADIMIR COLIN

ZECE POVEȘTI PITICE...

REGIS

CUPRINS

ÎNCEPUTUL.....	5
POVESTEA BALENEI CELEI MARI ȘI A PEȘTIȘORULUI VITEAZ.....	11
POVESTEA CU ȚARA COCOȘILOR.....	24
POVESTEA ARICIULUI ÎNȚELEPT.....	35
POVESTEA MĂGĂRUȘULUI ÎNCĂPĂȚÂNAT.....	46
POVESTEA MOTANULUI LENEȘ.....	54
POVESTEA CEASULUI CU INIMĂ.....	65

POVESTEA NUCII LĂUDĂROASE.....	76
POVESTEA CROCODILULUI CARE PLÂNGEA.....	83
POVESTEA CELOR ȘAPTE RAȚE.....	90
POVESTEA URSULUI CAFENIU.....	97
...ȘI SFÂRȘITUL.....	108

ÎNCEPUTUL

— O poveste! Spune o poveste!
exclamă Tudor.

— De ce nu ne spui o poveste?
continuă Florica.

Copiii vor o poveste. Eu nu
știu povești dar îmi aduc aminte de
prietenul meu, care... Gata! Tușesc ca
să-mi dreg glasul și încep așa:

— Trebuie să știți, copii, că în
orașul nostru cumsecade, cu oameni
cumsecade, locuiește un om cumsecade...

— Nu mai spune! strigă Tudor.
Frumos început, ce să zic...

— Cum? Nu vă place începutul?...
Așa-i, nu sună prea bine, recunosc eu
amărât. Nu știu de ce-i atât de greu să

începi o poveste... Ați băgat cumva de seamă? Și vouă vă greu?

— Da, nu-i ușor, încuviințează Florica. Dar, ce să-i faci, mai încearcă! Fiindcă fără povești nu se poate...

— Trebuie să știți, copii, că în orașul nostru cumsecade, cu oameni cumsecade, trăiește un om tare cumsecade, mai cumsecade decât toți oamenii cumsecade din tot orașul nostru cumsecade, strig atunci pe nerăsuflăte și aștept să-i văd bătând din palme și strigând: Bravo-o-o!

Dar Tudor și Florica rămân liniștiți și doar oftează încetișor:

— Nici așa nu-i cine știe ce! Dar nu-i nimic, mă îmbărbătează Florica.

— Spune mai departe... Dacă nu ești în stare să începi ca lumea, întregește Tudor. Mare lucru era să spui și tu: A fost odată un om tare cumsecade...

— Tii! strig eu foarte rușinat, cum

de nu mi-a dat prin minte?... A fost, așadar... Stați nițel, stați, că iar nu merge!

— Dar ce mai e? spuse Tudor.

— E că nu pot spune „a fost”. Pricepeți? Omul despre care vă vorbesc „este”. Acum.

— Este odată un om, îmi suflă repede Florica, dar Tudor îi face semn să tacă și-mi poruncește scurt:

— Lasă începutul! Mai departe.

— Ce să fac? Am să-l las, mă învoiesc eu ușurat și prind a povesti mai departe: Omul despre care vă vorbesc e cel care scrie toate poveștile pentru copii...

— Da? se miră Florica.

— Da. Dacă am să vă spun cine vine la el acasă, nici n-o să mă credeți. Într-o zi vine un arici...

— Da? se miră Tudor.

— Da. Într-alta un urs, în cealaltă o balenă... în fiecare zi vine câte-un

animal sau câte o pasăre, de stă cu el la taifas. Nu știu de unde a învățat el graiul animalelor, dar vorbește cu aricii și urșii, așa cum vorbim noi acum...

— Adică românește? vrea să știe Tudor.

— Nu, am vrut să spun că se înțelege cu aricii și cu urșii la fel de bine cum ne înțelegem noi trei. Cu aricii vorbește aricește, cu urșii ursește, cu balena balenește și așa mai departe, cu fiecare pe limba lui! Află tot ce li se întâmplă și le scrie apoi pățaniile pe foi de hârtie, cărora le dă drumul pe fereastră. Foile zboară, se împrăștie prin țară, și-atunci tăticii și mămicile, bunicii și bunicile le găsesc, le citesc și-apoi vi le povestesc...

— Și tu, ai prins și tu vreo foaie de hârtie? întreabă Florica.

— Am prins și eu câteva...

— Păi tu nu ești nici tătic, nici

mămică, nici bunic, nici bunică... spuse Tudor.

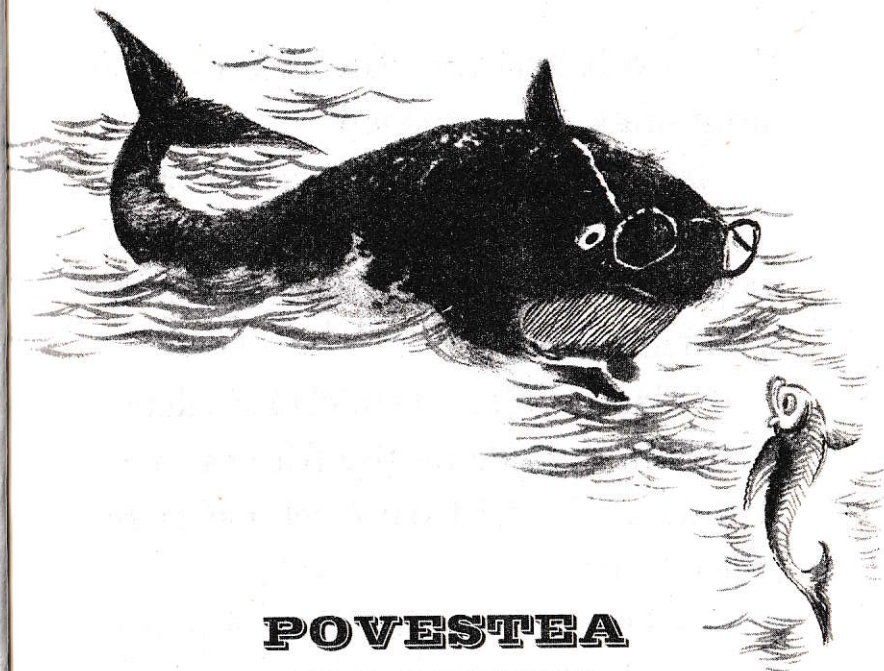
— Nu sunt, e adevărat, dar o să fiu. Și, după cum vedeți, mă pregătesc de pe acum temeinic pentru treaba asta... Acu, vorba e, vreți să știți ce scrie pe foile pe care am izbutit să pun mâna?

— Vrem! Sigur că vrem! spuseră în cor copiii.

— Ei, atunci tăceți din gură și ascultați zece povești pitice, dar adevărate,

Că, vezi bine, de n-ar fi.

Nici eu nu le-aș povesti!

**POVESTEA
BALENEI
CELEI MARI ȘI
A PEȘTIȘORULUI
VITEAZ**

A fost odată o balenă. O balenă mare, care înota prin cele mai mari oceane. De dimineață până seara înota, iar pe seară se culca, adormea și visa.

Nu era o balenă rea, dar era cam prea înfumurată. Stați să vedeți!

Într-o zi, cum înota prin cel mai mare ocean dintre toate oceanele, se întâlnește cu un peștișor mic, mic cât degetul mic de la o mână mică.

— Ho-ho! Ce pește mic! râse balena. Mă și mir cum de nu ți-e frică să înoți prin oceanul ăsta! Doar e cel mai mare dintre toate...

— De ce să-mi fie frică? răspunse peștișorul, care era viteaz.

— Ce? Nu ți-e frica?... Dar de mine ți-e cam frică, așa-i?

— Nu, spuse peștișorul. Nici de tine nu mi-e frică...

Vai, tare s-a mai supărat balena! A început să dea cu coada prin apă și să stropească atât de cumplit, de-ai fi zis că toată apa are să sară afară din ocean și n-o să mai rămână pic de apă în cel mai

mare ocean dintre toate oceanele.

— Îți arăt eu ție! a strigat balena și, nici una, nici două, haț! a înghițit peștișorul.

Vedeți, asta n-a fost frumos din partea ei. Și de aceea a și fost pedepsită. Aveți puținică răbdare și-o să aflați tot, tot, chiar așa cum s-a-ntâmplat. Întocmai!

Dacă s-a trezit în burta balenei, peștișorul n-a mai văzut nimic. Era acolo la fel de întuneric cum se face când închizi amândoi ochii. Ia încercați să-i închideți! Așa-i că nu vedeți nimic?

Peștișorul, însă, era viteaz. Măcar că se afla în întuneric, nu s-a speriat și, măcar că nu vedea nimic, a strigat cu glasul lui subțirel:

— M-ai înghițit tu, dar mie nu mi-e frică!

Și, cât era de mare, s-a cam speriat